

Nora

zachraňuje svoji duši

Martina Pašingerová

Šamanka z města

Martina Pašingerová

✧ Šamanka z města

Nora

zachraňuje svoji duši

 Alferia

Copyright © Martina Pašingerová, 2024
Cover illustration © Lucie Ell Smrktová, 2024
Czech edition © GRADA Publishing, a.s., 2024

ISBN 978-80-271-5302-2

Obsah

Vzkaz pro čtenáře	7
Úvod	9
0 Duše volá o pomoc	11
1 Kniha léčení odhaluje svá tajemství	15
2 Nebýt hlavní postavou ve svém vlastním filmu	23
3 Hromy, blesky a stádo bizonů	29
4 Vary, bikiny a tisíc zbytečných slov	31
5 Portál se otevřel	41
6 Nepokadíš bližního svého	45
7 Posadte se, výuka šamanského cestování začíná	51
8 Nervová zhroucení a pád z jednorožce	89
9 Z čeho máš strach?	99
10 Žraloci nad Petřínem	105
11 Jsem hvězdou, mořem, zemí, ohněm i větrem	115
12 Vědomé ženy a Lenny Kravitz	123
13 Archanděl Michael v baru	141
14 V síni ženských archetypů	153
15 Kouzelná chaloupka a setkání s vnitřní čarodějkou	161

16	Dýňové latté a cesta ke kostem předků	167
17	Smeták se stává růží	175
18	Návrat ztracené části duše	183
19	Anděl strážný odchází bez placení	201
20	První štěkot přináší problémy	207
21	Đábel předkládá smlouvu	213
22	I hrdinové mají průjem	219
23	Den otevřeného srdce	223
24	It's My Life	227
25	Cesta hrdiny nemá konce	231
∞	Závěr	236
O autorce		237
Poděkování		238

Milá čtenářko, milý čtenáři,

vítej v příběhu o duchovním probuzení, transformaci, šamanském cestování a v neposlední řadě o mluvícím holubovi. Součástí příběhu, na jehož začátku se teď nacházíš, jsou i šamanské cesty, které podniká hlavní hrdinka. Jsou však navrženy tak, aby ses jich mohl/a účastnit i Ty.

Spolu s hrdinkou se budeš učit šamanskému cestování, stejně jako ona se budeš moct setkat se svým vlastním silovým zvířetem. Naučíš se ladit na své smysly a intuici. Dotkneš se svých vnitřních archetypů a vyrazíš na poradu s duchovními učiteli.

Nora objevuje knihu léčení v tajemném antikvariátu. Ty svou léčivou knihu držíš právě v rukou. Najdeš v ní popis šamanských cest a aktivační texty sloužící k získání větší síly a naladění se na sebe sama. Tyto cesty můžeš podnikat sama nebo sám i ve skupině. Jeden může předčítat a ostatní se ponoří do samotného procesu. Své zkušenosti pak můžete společně sdílet. Zážitky druhých otevírají možnosti i nám samotným. Je snadnější dovolit si něco, co už prožil někdo jiný.

To, zda využiješ možnosti cestovat podobně, jako to dělá Nora, je na tobě. Příběh a aktivační texty si můžeš pouze vychutnat, nebo je použít jako „odrazový můstek“ pro vlastní rozvoj. Tak jako tak doufám, že Ti kniha přinese léčení, vnitřní teplo a pocit útulného domova.

Na stránce www.samanka-z-mesta.cz pak najdeš další informace o šamanismu a především nahrávky vybraných šamanských cest a aktivit, které Ti jakožto začínajícímu cestovateli usnadní práci.

S přáním mnoha kouzelných (nejen) šamanských cest

Martina Pašingerová, šamanka z města

Úvod

Tato kniha je pro ty, kteří cítí, že na své cestě něco ztratili. Nemusíte přesně vědět co, ale cítíte to. Duše cítí, že něco chybí. Nejde to zařadit, pojmenovat. Vždycky když je odpověď na dosah, najednou zmizí, rozplyne se v neznámu. A hrud' na chvíli obejme známá melancholie a samota. Nostalgie po něčem, co bývalo známé, ale k čemu už nemáme přístup.

Příběh v této knize by vás rád vzal na místa, kde najdete to, co jste ztratili, nebo aspoň ukázal cestu, jak se ke svým pokladům dostat. Jak zaplnit ty díry v duši, které jsou tak bolestně cítit. Když od nás totiž odejde kus síly, zbyde oslabující prázdnota. Někdy do ní vstoupí nemoc, jindy se ji snažíme zaplnit něčím, co nás akorát zraňuje a vyčerpává. Náplast, která přinese úlevu jen na pár okamžiků, ale po jejím stržení je pak prázdno cítit ještě naléhavěji.

Většina z nás byla dříve či později oddělena od své síly a musela vystoupit ze světů, odkud jsme jako děti tu sílu čerpali intuitivně. Tato místa se nachází v jiné, nevšední realitě. Dokud nás nikdo nevytrhával z našich her, cesty do těchto světů jsme znali. V určitém věku ale přišla přítrž a už se nehodilo, abychom odcházeli ze své fyzické reality. Z jemného závoje utkaného vílami, který nás od těchto světů odděloval, se postupně stala těžká železná vrata.

Někdo se rozhodl, že tato vrata už nikdy otevřít nechce a raději chce zapomenout. Někdo však začne věnovat čas a energii tomu, aby tyto vstupy zase objevil a našel odvahu k jejich otevření. Zvláště na začátku je to osamělá cesta plná váhání, pochybností o sobě i o tom, co

se děje okolo. Častokrát tato cesta probíhá v tajnosti, aby nás ostatní neoznačili za blázny. Jenomže my se tak trochu blázny musíme stát, abychom se dostali hlouběji, než bychom si jinak troufli.

Pokud podobné pocity znáte, nechcete být na své cestě sami, a přesto se vám moc nechce sdílet zážitky a vjemy s okolním světem, berte tuto knihu jako svou přítelkyni a spojenkyni. Jako pomocnou mapu k místům, ke kterým hledáte cestu.

O

Duše volá o pomoc

Přišel poslední den Nořina pobytu na Bali. Očekávala, že když odjede někam hodně daleko od svého života, přijde samo od sebe nějaké prozření a ona zjistí, co dělat se svou budoucností. Že se objeví životní vize s naplňujícím posláním. Že se její život otočí o 180 stupňů a všechno bude jasnější. Její svět bude barevnější, hravější a ona bude v očích ostatních vypadat jako úchvatná, přitažlivá magická bytost... Vždyť to přece tolika lidem vychází, ne? Tenhle malý ostrov se stal epicentrem pro lidi, co mění svůj život. Nora doufala, že se sveze na jejich vlně a její život se taky stane zajímavějším.

Jenomže nic takového se neděje. Cítí se jako ta samá Nora, která odlétala z dubnové deštivé Prahy. Žádná zázračná transformace. Ani doma, ani u oceánu.

Nora strávila na Bali s kamarádkou dva týdny. Byla to její první mimoevropská dovolená a náležitě si ji užila. Od relaxu na pláži přes výlety, návštěvy posvátných míst až po nečekanou aktivitu, kterou bylo nahánění drzých opic snažících se ukrást obsah batohu. Noře se nové zážitky líbily, ale pořád se nestalo to, co od dovolené očekávala. Nakonec tu byl poslední den, kdy už vlastně dovolená končí a nastávají povinnosti. Je to den plný balení, úklidu, následné cesty na letiště a zdoluhavého čekání na spoje. Nora ještě využila poslední volné hodiny a šla si brzy ráno sednout sama na pláž. Byl čas na vnitřní zhodnocení celého pobytu a rozloučení s ostrovem. Přilákal ji k sobě kámen, na který si sedla, a sledovala moře. Vycházelo slunce a voda

se třpytila. Nora se nechala strhnout kouzelnou atmosférou. „Proč mi nikdy nic nevychází? Proč se pořád cítím tak na nic?“ přemýšlela v duchu.

Poslední roky byly pro Noru náročné. Neuměla ale pojmenovat, co se v ní stalo a dosud děje. Vlastně ani nevěděla, kdy to celé začalo. Propadání do šedi nastalo plíživě. Mizelo vnitřní nadšení, dětská radost, objevování, těšení, spokojenost se sebou a se svými vnitřními rozhodnutími. Téměř každým z nich se vzdalovala od sebe samé a zrazovala se. Nevěděla proč, ale odcházela od všeho, co měla ráda. Zapomínala, kdo vlastně je, a snažila se ztracenou esenci naplnit tím, co se od ní očekávalo, co ostatním udělá radost nebo čím si myslela, že stoupne v jejich očích.

Tak šel den za dnem. A každým dnem se ztrácela víc a víc. Zároveň přicházela o naději na změnu a především odvahu se do nějaké změny vůbec pustit. Dlouho si nic nepřipouštěla a vždycky si našla způsob, jak na tyto pocity zapomenout. Propité noci s přáteli, cestování, koncerty, cokoli, aby člověk nemusel trávit čas se sebou. Ale poslední rok na ni dolehl vši silou. Dlouho se viděla jako šťastná bytost, která nemusela nic řešit. Ale tahle iluze se zborčila jako domeček z karet. Už ji nenaplňovaly zábavy jako dřív. Z ukecané holky se stala tichá žena. Byla často unavená a na akce s kamarády se musela spíš nutit. Nerozuměla lidem okolo a zároveň jim záviděla jejich pohodu. Nic neřeší, mají všechno srovnané a prostě v klidu a bez zpochybňování sebe samých žijí. Představovala si, že je někým jiným, že má jiný život. Vracela se do minulosti a přes „co kdyby“ si vytvářela paralelní životní linky. Byla by šťastnější, kdyby tenkrát něco udělala jinak? Trochu pomáhaly útěky k seriálům a nekonečnému skrolování na sociálních sítích. Ale útěcha byla malá. Nora se nedokázala soustředit na práci, a navíc v ní kromě vydělávání peněz přestala vidět smysl. Taky tyto pocity neuměla vyjádřit a nevěděla, komu se svěřit. Co by

vůbec řekla? Jak by začala? Je tohle vůbec problém? Vždyť má střechu nad hlavou, hlady netrpí, nezažila velké trauma, má dobře placenou práci, a dokonce si může cestovat po světě.

Tak co jí chybí? Nemá nárok si stěžovat na takové rozmary. To jí říkala hlava, ale duše trpěla a už toho měla dost. Z posledních sil se její slabý hlásek vydral na povrch a během klidného okamžiku u moře mohla duše k Noře promluvit a poprosit o pomoc.

„Otevírám se teď jakémukoliv novému zážitku. Dovoluji změně a světlu vstoupit do mého života. Začínám na sobě pracovat. Kdo může, ať mi na mé cestě pomůže,“ vyslovila najednou Nora v duchu svoji prosbu. Ani nevěděla, kde se ta slova vzala. Na krátký okamžik převzaly velení duše a intuice. Aby své přání podpořila, zhluboka se nadechla, rozepjala ruce jako křídla a vydechla svou prosbu ven.

Připadala si velmi obřadně. Pak se duše opět stáhla a Nora byla zpět v hlavě. Chtěla seskočit z kamene a jít do hotelu, aby se už mohla balit, ale z prudkého pohybu a hlubokého nádechu se jí zamotala hlava, ztratila rovnováhu a rozplácla se v písku pod kamenem. Pár místních dětí, které si užívaly pláž před tím, než se tam naženou davy turistů, se jí zasmálo. Dokonce k ní přiběhl i jeden z toulavých psů, zvědavě ji očmuchal a olízl nohu. Nora si připadala po svém malém obřadu trapně. „Pěkně to začíná,“ řekla si v duchu a rychle zmizela z pláže, i když si jí děti už přestaly všimnout a našly si jinou zábavu.

V místě mimo prostor a čas však její prosba zablikala jako maják. Všiml si jí. „Týme, jdeme na to. Všichni víte co dělat.“ A zatímco Nora odcházela do svého hotelu, ke kameni na pláži se sneslo šedé pírkó.

1

Kniha léčení odhaluje svá tajemství

Nora přiletěla zpět do Prahy předposlední dubnový den. Měla možnost si po dlouhé cestě odpočinout, a navíc byla zastánce strategie, že po dovolené je potřeba ještě malá dovolená. V den oslav pálení čarodějnic ještě hodila běžné povinnosti za hlavu a místo praní, úklidu a odpočinku pocítila touhu si relaxaci ještě o něco prodloužit. „Stejně budu mít zítra volno,“ říkala si, když zrakem zběžně projela nevybalenou krosnu v rohu pokoje.

Rozhodla se pro procházku v centru. Vyšla ze žižkovského bytu a dojela metrem na Malostranskou. Procházela starou Prahou a toužila si ještě posledních pár hodin připadat jako turista. Ještě o pár hodin prodloužit pocit výjimečnosti, než se vrátí zpět do svého šedého života. Chtěla splynout s turisty a připadat si jako jeden z nich, byť už byla ve svém rodném městě.

Nakonec skončila u Staroměstského náměstí a šla mezi cizinci jednou z hlavních tříd. Poté zabočila do Řetězové a pokračovala dál, když si ji k sobě najednou zavolala prázdná malá ulička. Taková, co se v Praze nečekaně vynoří, a když ji chce člověk najít znovu, tak akorát bloudí v kruzích. Úzké uličky plné tajemství Nora milovala, a tak vykročila z davu. Stačilo pár metrů a ocitla se mimo lidské hemžení a obchody se suvenýry, odkud se linula otravná hlučná hudba.

Nikdo za ní nešel, jako by měl prostor zůstat většinou očí neviditelný. Byla to taková ulička, která se otevírá jednou za čas a ještě pro pár

šťastlivců, kteří ji v té konkrétní chvíli a konkrétní životní situaci mají najít. Takovým člověkem byla dnes Nora.

Rozhlížela se kolem sebe a nechala na sebe působit ducha místa. Kráčela mezi domy a po chvíli uviděla vývěsní štít: Antikvariát Krabatý.

Nora šla směrem k němu. Otevřela těžké dveře a nad nimi se ozval zvoneček. Uvnitř ji hned přivítala vůně zatuchlých knih, se kterými roky nikdo nehýbal. Jako by se už staly součástí regálů. Nora se rozhlédla. V obchodě bylo pár lidí, ale jejímu příchodu nikdo nevěnoval pozornost. Všichni byli ponořeni do stránek knih, přeneseni silou slov do jiných světů. Bylo to akorát jejich tělo, které je spojovalo s realitou a nehybně stálo a čekalo, dokud se vědomí nevrátí zpět.

Nora neměla v plánu koupit si knihu. Chtěla se nechat okouzlit magickým místem, rozrazit nudu svého běžného života. Celým tělem nasávala ducha místa, sledovala staré svazky, dychtivě čtenáře, vdechovala podivnou vůni knih a její pohled padl i na starou kasu na pultu. Celý antikvariát se zuby nehty bránil přechodu do moderního světa.

Za kasou byla chodbička vedoucí ke skladu a ke knihkupcově zázemí. Chodba byla obklopená z obou stran svazky knih sahajícími téměř do stropu a vycházel z ní cigaretový kouř. Občas se ozvalo silné dusivé zakašlání. Noře nevadilo, že majitel není za pultem, chtěla si návštěvu užít bez rušení a tlaku na koupi knihy. Nikoho nepotřebovala.

„Říká se, že v podobných místech se nacházejí knihy s příběhy o léčení naší duše,“ zašeptala Noře do ucha zákaznice. Nora nadskočila, nikoho si ve své blízkosti nevšimla. Žena ale stála přímo za ní, připlížila se jako duch.

Měla rezavé vlasy, které si buď žily vlastním životem, nebo snahu o jejich zkrocení už tato dáma dávno vzdala. Okolo očí měla výraznou černou linku a červené tvářenky použila víc, než musela. Nora z ní cítila určitou zatuchlost jako z okolních knih... A co to bylo za další

pach? Kočkolit, to je ono. To celé s kombinací kapky vína. Nora o krok couvla. Zrzavá paní si jí dál nevšímala a místo toho se sklonila ke své tašce. Tu rozevřela a vytáhla černého kocoura. Zvedla ho do náruče, pohladila a pak mu ukazovala knihy, které si vybrala.

„Knihy s příběhy naší duše a léčení, tak určitě,“ říkala si v duchu Nora.

„Dneska to pro vás bude všechno, paní Černá?“ zeptal se knihkupec, který v zázemí evidentně konečně dokouřil, vylezl ze své nory a začal věnovat pozornost svému podniku.

„Pro mě to bude všechno. Mám všechny příběhy, které potřebuji,“ řekla kocouří žena. Kromě jejích divokých vlasů teď Noru zaujal i velký kamenný přívěsek na hrudi. Žádný krystal, jenom velký černý kámen, ve kterém jako hvězdy zářily menší zelené kamínky. Celý přívěsek držel výrazný zlatý řetěz. Nora se na chvíli nechala kamenem zcela zhypnotizovat. Zrzavá žena uměla přilákat pozornost, to se jí nedalo upřít. Ani k tomu nepotřebovala kocoura v tašce.

„Ale tady mladá dáma je tu poprvé. Doufám, že najde knihu, jakou potřebuje. Prosím, dohlédněte na to, pane Krbatý,“ řekla kocouří žena knihkupci a pak se otočila a usmála na Noru.

„Eee, já se jenom rozhlížím,“ vysoukala ze sebe Nora po pár nekonečných vteřinách přemýšlení, jak reagovat na podivnou situaci.

„Nebojte se, paní Černá, tady všichni najdou to, co potřebují,“ řekl knihkupec a spokojeně zavřel kasu. Poté si zapálil další cigaretu a vydal se chodbou do své krtčí díry. Nora byla ráda, že ji víc nezatahoval do rozhovoru a nechal jí prostor. Tolik pozornosti by ji za jiných okolností už rozhodilo a odešla by. Tady ji však něco drželo. Byla to zvědavost? Co když na ni opravdu čeká nějaká speciální kniha?

Když zase měla antikvariát volný pro své zkoumání, pořádně se rozhlédla. Prodejna byla větší, než čekala. Procházela se mezi regály a uviděla mezeru, kterou se sotva protáhla. Vlezla dovnitř a dostala se

na místo přímo vyzývající ke čtení nějaké knihy. Ze tří stran byly police, které chránily soukromí, a čtvrtou stranu tvořila stěna s oknem.

Sklo bylo špinavé, na parapetu se válely mrtvé mouchy. Naposledy se tady nejspíš uklízelo před úplně prvním otevřením. Přesto oknem do místnosti procházelo příjemné měkké světlo a dopadalo na ošoupané křeslo stojící na prošlapaném červeném koberci. Ten měl kdysi dávno i nějaký vzor, který už generace čtenářů zřejmě zadupaly do země.

Noře při pohledu na staré, ale pohodlně vyhlížející křeslo došlo, že celé dopoledne chodila po městě a že ji vlastně docela bolí nohy. Po chvilce váhání se posadila do ušáku a její ruce pohltila měkká opěradla. Na chvilku zavřela oči. Přes okno ji začaly příjemně hřát paprsky a Nora se postupně propadala do křesla. Když to pocítila, rychle otevřela oči. Nechtěla tady usnout. Jemně zadupala nohama, aby se vrátila do reality.

Trochu se protáhla a nechala záda rotovat ze strany na stranu. Při takovém pohybu uviděla, jak venkovní paprsky dopadají přímo na jednu knihu. Ta byla v dolní části police hned vedle křesla. Sáhla po ní a chtěla ji vytáhnout ven. Nebylo to tak jednoduché, knihy s Norou bojovaly a nechtěly svazek pustit. Regál byl narvaný k prasknutí. Nakonec Nora musela zabrat větší silou a vytáhla knihu ven. Ostatní svazky se mohly více nadechnout a rychle zaplnily mezeru tak, že by Nora nemohla vrátit knihu zpět, ani kdyby chtěla.

Pak se na knížku pořádně podívala. Přebal chyběl a název na deskách nebyl k přečtení. Noře připadalo, že se kniha podivně třpytí. Hrála ji v rukou. Otevřela ji uprostřed a z knihy vystoupilo teplé a laskavé světlo. Toto světlo Noru obalilo od hlavy až k patě, obalilo celé křeslo. Kdyby chtěla, mohla by se v něm koupat. Nora zvedla ruku a dívala se, jak její prsty plují ve světelné záři.

Text nebyl důležitý. Důležité bylo to, co z něj vycházelo. Nora znovu zavřela oči a nechala na sebe působit všechny příjemné pocity. Necítila

žádnou tíhu, všechno bylo najednou tak jasné, jednoduché a čisté. Napojila se na nějaký zdroj síly. Něco těžkého z ní v tu chvíli spadlo. Něco obtěžujícího, co nebylo její. Mohla se zhluboka nadechnout. Za zavřenýma očima viděla hvězdný prach, bylo jí krásně. Tyto pocity ještě pár vteřin pokračovaly, ale pak pomalu, s jemností mizely.

Nora cítila své tělo i zatuchlost antikvariátu, vrátila se zpět na zem. Namísto světla vnímala znovu všechny barvy kolem. Jediné, co zůstalo, byly paprsky prosvětlující prostor skrz okno a kniha v jejím klíně.

„Asi jsem přece jenom na chvíli usnula,“ řekla si. Otevřela knihu na začátku, otočila předsádku a konečně se dostala k názvu. *Chov kaprů a rybníční hospodářství pro malé a střední chovatele*. 3. vydání, 1978. Edice: Akvakultura.

„Co je to za blbost?“ říkala si Nora a chtěla knihu odložit do regálu, když se najedou ozvalo tukaní na sklo.

„Pss. Hej, tady, hvězdo. Otevři mi okno.“ Na venkovním parapetu stál holub a zobákem důrazně kloval do skla.

Nora se rozhlédla. Kdo to mluví? A volá někdo na ni, nebo jen zaslechla konverzaci dalších zákazníků?

„Tady, hej, otevři!“ Nora se podívala zpět k oknu, kde už holub našťvaně mával křídly a podupával. Chvíli na něj zírala. „Ne, to není možné. Nespím ještě?“ Otočila se ke křeslu, jestli tam náhodou neuvidí spící verzi sebe samé. Ne, ne, už stojí u okna se záhadnou knihou v ruce.

„To je Karel, náš místní maskot. Klidně mu otevřete, mladá paní. Má tady zázemí a většinou tu přenocuje,“ ozval se knihkupec, který se najedou objevil v místnosti.

„Vy ho také slyšíte mluvit?“ vypadlo z Nory.

„Cože? Mluvit? No, Karel si zaklepe, když chce dovnitř.“ Knihkupec se starostlivě podíval na Noru. „Mladá paní, cítíte se dobře?“

„Jo, jo, jo, jo. Jasné. V pohodě,“ oznámila Nora podlaze, protože oční

kontakt nevydržela. Kéž by se mohla propadnout někam hodně hluboko do země.

Ozvalo se další velmi důrazné zaklování a Nora se tentokrát bez přemýšlení vydala k oknu a Karla pustila dovnitř.

„Konečně,“ utrousil holub a nakráčel hrdě dovnitř. Z parapetu sletěl ke křeslu, sedl si na opěradlo a tvářil se velmi důležitě.

„Jdu mu připravit zrní a vodu,“ usmál se knihkupec a nechal Noře potřebné soukromí.

„Pojď si sednout, Noro, musíme něco probrat. Knížku si kup, z té budeme vycházet.“

Nora se podívala na knihu v ruce a přitiskla ji blíž k hrudi, jako by se chtěla před mluvícím holubem chránit.

„Tohle je začátek tvojí cesty,“ pokračoval Karel.

„Jak to, že znáš moje jméno?“ vzpamatovala se Nora.

„Mám tě tady na seznamu,“ řekl Karel a zpod křídla vytáhl papír. „Teď se ti budu nějakou dobu věnovat. Teda nejen tobě, papír je plný nezbedníků,“ zavrkal holub. „Nebudeme spolu v kontaktu pořád, ale jenom v době, kdy to bude potřeba. Neboj, budeš mít i jiné průvodce.“

„A jak to, že tě slyším?“ nedala se Nora.

„Tvoje duše si zavolala o léčení. Už je vyčerpaná. Když ji budeš ještě chvílku ignorovat, mohlo by to dopadnout špatně. Ale neboj se, všechno bude dobré. Skvělá zpráva je, že ses rozhodla vykročit ke svému léčení. Teď jsme se naladili na stejnou frekvenci – jako u rádia. Proto mě slyšíš. Ber mě jako svého pomocníka. Mohli ti dát člověka, ale to by nebyla taková sranda. Takhle se aspoň hned od začátku naučíš být otevřenější. Rozšíříš si vnímání toho, co je možné,“ prohlásil Karel a spokojeně sledoval, jak mu knihkupec pokládá na poličku misku se slunečnicemi a vodou.

„Nemusíš mě hledat. Vyhledám tě já, až nastane správný okamžik. Ani nečekej, že vždycky najdeš tohle místo. Prostě se tomu otevři,

to zatím stačí. Nějakou dobu ti nechám na to, abys pobrala tenhle rozhovor. Teď už jdu odpočívat a tobě radím to stejné.“

Karel pokýval svou hlavičkou na rozloučenou a rozletěl se směrem ke své svačince.

„Dobře,“ hlesla Nora, kterou kromě mluvícího holuba začala zajímat i trpící duše. Karel najednou vypadal jako obyčejný holub. Ještě mu cestou k pokladně zamávala, ale on už měl zobák ponořený v misce a ignoroval ji.

„Koukám, že máte vybráno, mladá paní,“ prohlásil knihkupec spokojeně. Nora mu předala knihu, aby ji mohl namarkovat. Antikvář si ji zkoumavě prohlížel, nechal své prsty jezdit po staré vazbě. Pak se podíval dovnitř.

Chov kaprů a rybníční hospodářství pro malé a střední chovatele. Výborná volba. To teď potřebujete,“ zvolal knihkupec tak nadšeně, až se z toho rozkašlal. „Sto padesát korun, prosím.“

Nora mu podala dvoustovku. „To je dobrý,“ řekla omámeně. Vzala mu knihu z rukou a vydala se ke dveřím. Když se otevřely, opět se rozezněl zvoneček a ona přešla do běžných ulic města.

„Že tě i po těch letech pořád baví si z nich dělat srandu,“ zavolal Karel na svého přítele.

„Ten výraz je k nezaplacení,“ zasmál se knihkupec a zpod pultu vybral poloplnou láhev vína. Zuby vytáhl zátku, vyplivl ji na zem a připravil dvě sklenky.

„Merlot?“ zavolal na Karla.

„Vždycky,“ odpověděl holub. „V žádném jiném vesmíru takhle dobré víno neumí. Proto se na Zemi vracím tak často.“

A zatímco Nora mizela mezi davy turistů, antikvariát se začal propadat do jiné reality.

2

Nebýt hlavní postavou ve svém vlastním filmu

Nora se rychle vrátila do uliček Starého Města a z něj došla až na Národní třídu. Tam nastoupila do metra. Domů jela jako ve snu. Knihu už raději schovala do bezpečí kabelky. Přehrávala si některé obrazy a pocity. Konečně se jí stala zajímavá věc, ale nemůže o ní nikomu říct. Nikdo by jí nevěřil. Měli by ji za blázna. Zesměšnila a znehodnotila by, co říká. Alespoň jednou by chtěla působit jako zajímavá a výjimečná žena. Na druhou stranu, když si byť jen na chvíli představila, že by měla být středem pozornosti, tak se oklepala. Okrádala by ostatní o čas.

Zrovna přestupovala na Můstku a procházela dlouhým vestibulem, který spojuje linky metra A a B, když najednou uslyšela své jméno. „Noro! Noro!“ Otočila se a zahlédla Ondru, kolegu z bývalé práce. Zamávala a doufala, že takhle to setkání skončí. Bohužel, neskončilo. Ondra Noru dohnal a připojil se k ní. Bývá nepsaným pravidlem, že lidé, u kterých konverzace po prvotním „jak se máš“ skončí v trapném tichu, by se měli buď ignorovat, nebo si pouze decentně zamávat. To se vztahuje na bývalé kolegy, spolužáky, většinu sousedů a celkově lidi, kteří si nemají co říct. Nora Ondru potkala párkrát v kuchyňce, přímo spolu nepracovali a vlastně o něm nic nevěděla. Kromě toho, že dobře vypadal a vždycky měl potřebu se ke všemu vyjadřovat. Ondra byl po náhodném setkání odhodlán komunikovat a neodradil ho ani Nořin zrychlený krok a křečovitý úsměv.

„Kam jedeš?“ zeptal se Nory.

„Na Jiřák,“ odpověděla a doufala, že Ondra pojedje opačným směrem.

„No tak super, to pojedeme chvíli spolu. Na Skalce mě vyzvedává kámoš a jedeme slavit čáry,“ prohlásil k Nořině zděšení Ondra. „Jak se vede?“

„Jo, super. Včera jsem přiletěla z Bali. Už jsem potřebovala dovolenou.“

„No nekeee,“ prohlásil s otravnou žoviálností Ondra. „Jak bylo? Surf, skútr, dobrodružství?“

„Spíš tak na pohodu. Moře, pláž, chrámy, svatyně Monkey Forest a pak taky...“

„Aha, takže jenom záležitosti pro turisty,“ prohlásil opovržlivě.

„No...“ chtěla se obhajovat Nora, ale Ondra se rozhodl ji zasvětit do svého pohledu na cestování.

„Já teda radši když cestuju, tak hele, rozhodně nechci bejt turista, já jsem dobrodruh, chápeš. Vždycky chci dělat to, co lokálové, žádný turistický sračky, chápeš. Jako neber to teď osobně, haha. Někomu to stačí, ale mně ne. Taky pro ženský je válení na pláži, jóga, nakupování a tak v pohodě, ale my chlapi potřebujeme dobrodružství, víš jak. Takže se prostě chci vyhnout davům a spíš se hned skámošit s domorodcema a chodit jenom tam, kam chodí místní. Jakože to musí bejt autentický, víš jak. Žádný pozlátko pro turisty. Ryzost.“ Ondra měl opravdu pocit, že svým proslovem předal nějaké hodnotné učení, a tak se rozhodl ho doplnit o historky, aby svou roli zkušeného cestovatele-dobrodruha ještě umocnil.

„Já jsem docela unave...“ snažila se Nora jakkoliv přerušit konverzaci a tady ani nelhala.

„Třeba loni jsem byl s kámošem v Nepálu. To byla jízda. Týpek chtěl do základního tábora na Everest, ale já mu říkám, kámo, to je hroznej mainstream, neviděls ty fotky? Fronty jako kráva.“